

ogsaa været Genstand for nogen Reduktion. Det er ikke ret længe siden — et Aarstid eller saa —, at det ærede Medlem og hans Parti snakkede noget om, at de vare et stort Parti, ja vare lige ved at være det relative Flertal. Nu er det ærede Medlem og hans ledende Partifæller reducerede saa vidt, at naar de skulle have Blads i det Finansudvalg, i hvilket han syntes at beklage, at jeg ikke var kommet ind, saa maa de gaa hen og laane andre Steder for at komme frem. Jeg synes det ærede Medlem, naar han selv er i en saa reduceret Tilstand, havde gjort Klogt i overhovedet at rette sig efter det ærede Medlem fra Frederiksborg og benytte Lejligheden til fuldstændig at tie stille. Naar man aldeles ikke har et Ord at svare til nogle ret vægtige historiske Bemærkninger om det ærede Medlems Holdning og andre Ting, tror jeg, at det ærede Medlem havde tjent sig selv bedre ved at følge det ærede Medlem fra Frederiksborg og benytte den gunstige Lejlighed til at holde sin Mund.

Formanden (Høgsbro): Saadanne Udtryk som at „snakke“ og at „holde sin Mund“ bør ikke bruges her i Salen.

Den fungerende Ordfører (Meer-gaard): Jeg tør maasse haabe, at denne meget langstrakte Debat nærmer sig sin Slutning, og det er kun nogle ganske faa Bemærkninger, som jeg skal forlænge den med. Den ærede Krigsminister fandt det ikke, som han udtrykte sig, opportunt, at jeg var kommen ind paa nogle ganske faa og korte Bemærkninger angaaende den almindelige politiske Stilling, som Krigsministeren har indtaget i dette Ting, og angaaende hans gennem flere Aar fortsatte betydelige Overskridelser af de Budgetter, der for hans Vedkommende ere vedtagne af dette Ting. Jeg kan forstaa, at den højtærede Krigsminister ønskede disse Ting forbigaaede med Tavsshed; han var i Sandhed ogsaa bedst tjent dermed. Men det Flertal, for hvilket jeg staar her som Ordfører, kan ikke, vil ikke forbigaa disse Ting med Tavsshed. Den højtærede Krigsminister vil forstaa, at naar jeg som Ordfører skal motivere de meget betydelige Redfættelser, der ere foreslaaede paa hans Budget, og særlig da Nægtelserne af de Poster, der have noget med Provisorierne at gøre, er det fuldt ud nødvendigt for mig at give disse Nægtelser en Baggrund paa den Maade, jeg har gjort. Jeg har det Haab, at jeg har udtrykt mig klart, tydeligt og skarpt, for det var min Mening, at udtrykke mig skarpt, men jeg har ikke bidraget til at træffe Debatten herom i Sangdrag;

det haaber jeg ogsaa, den højtærede Minister vil indrømme. Ministeren vilde ikke gaa ind paa den Henvisning, jeg kom med, til Udtalelser fra hans daværende Kollega, det nuværende ærede Medlem fra Storeheddinge (S. Scavenius). Det er ogsaa ganske klart, at det ærede Medlem i sin politiske Meddegaardelse den Gang kun talte paa sine egne Begre og kun saagde det, der var hans personlige Mening. Men alle vi vide, at det ærede Medlem den Gang ikke stod uden Støtte inden for Ministeriet. Alle vi vide jo, hvilken overordentlig indflydelsesrig og ledende Stilling, det ærede Medlem den Gang indtog netop paa det Omraade, her er Tale om. Det turde derfor være noget, som paa ingen Maade kan nægtes, at de Betragtninger, som bleve gjorte gældende fra det ærede Medlem den Gang, med hvilke han — det indrømmede han — var gaaet ind i Ministeriet og af hvilke hele hans Politik var bleven ledet, ogsaa ganske sikkert have øvet deres Indflydelse paa Ministeriets almindelige Politik. Det vilde være umuligt at tænke sig andet. Jeg kan desuden paa ingen Maade gaa ind paa den Fremstilling, den højtærede Krigsminister gav af Oprindelsen til Konfliktten i 1885, idet han fremstillede det, som om den kom af nogle militære Bevillinger, idet Folketinget ikke vilde bevilge det nødvendige til Vedligeholdelse af det bestaaende. Vi vide alle, at det var ganske andet Ting, der laa paa Bunden af det hele; men det skal jeg som sagt ikke komme ind paa, for ikke yderligere at forlænge denne Debat. Jeg skal blot, da Krigsministeren synes at ville gøre de Spørgsmaal, der den Gang vare Tingene imellem, til Bagateller, minde om, at dertil hørte for det første det store konstitutionelle Spørgsmaal, det dybest liggende politiske Spørgsmaal, der overhovedet kan være en Repræsentation og en Regering imellem, og hvad de enkelte Bevillinger angaa, skal jeg dernæst minde den ærede Minister om Fællesudvalgets Forhandlinger, om de „3 Millioner inden Kl. 12“. Det var ikke Smaating, det der drejede sig om; det kunde det ikke være. Skønt jeg ikke den Gang deltog i Forhandlingerne i Tinget og ikke var saa nøje inde i dem, saa staar det dog ganske klart for min Sukommelse, at det drejede sig om Bevillinger, der vare langt ud over, hvad der kunde siges at være strengt nødvendigt. Det var meget betydelige Fordringer, den højtærede Regering gjorde ud over, hvad der var dette Tings Vilje, og hvad der var nødvendigt til Vedligeholdelse. Den ærede Minister betegnede det, at en Regering bør rette sig efter Folketingets Nej, at Folketingets Nej ikke blot